

Pescarii

Ștefan Doroftei Doimneanu

Obosită de-ntuneric noaptea vie zori adună
Trupul verii se îmbracă cu fiori de vânt nebun,
Printre diguri colți de barcă mușcă razele de lună
Apa mării se deșteaptă printre bancuri de barbun.

Ies pescarii pline de mreje din barăcile bătrâne
Și pornesc pe drum de ape doar speranțe-n grai ducând
Bătături le cresc în palme de la ramele hapsâne,
Ca niște fantome oarbe trag de plase nori mâncând.

Răsăritul îi sărută cu bujori de foc pe frunte
Prin tăcerea amortită pescăruși îi urmăresc,
Valuri mari și săltărețe având pletele cărunte
Le trimit stropi de mânie și-n destin îi întăresc.

Trag la rame cu ardoare zi de zi pentru o pâine
Mai franzelă sau mai neagră după cheful lui Neptun
Truda lor neobosită prin hachițele marine
Le aduce demnitate și borș magic la ceaun.